

Cele
două vieți
ale

*Lydiei
Bird*

JOSIE SILVER

Traducere din limba engleză de
IRINA ORNEA

NEMIRA

Ilustrație și layout copertă: Holly Ovenden
(www.hollyovenden.com)
Adaptare copertă: Oana BĂNDĂRĂU
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Irina CERCHIA
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILVER, JOSIE

Cele două vieți ale Lydiei Bird / Josie Silver ; trad. din lb. engleză: Irina Ornea. -
București : Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1014-9

I. Ornea, Irina (trad.)

821.111

Josie Silver

THE TWO LIVES OF LYDIA BIRD

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2020.

Text copyright © 2020 Josie Silver.

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

© Nemira, 2021

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1014-9

Prolog

Cele mai multe momente definitorii ale vieții te iau pe neașteptate; uneori, trec pe lângă tine complet neobservate și îți dai seama mult mai târziu sau chiar niciodată. Ultima oară când puștiul tău era suficient de mic ca să-l duci în cârcă. O privire schimbată cu un străin, care îți devine prieten pe viață. Jobul de vară la care ai aplicat într-o doară și unde rămâi pentru următorii douăzeci de ani. Genul acesta de lucruri. Așa că, atunci când, pe 14 martie 2018, îmi sună telefonul la ora 18:47, habar n-am că unul dintre momentele definitorii ale vieții mele tocmai a trecut pe lângă mine; în schimb, înjur printre dinți pentru că mi s-a prins un bigudiu în păr și deja sunt în întârziere.

– Alo?

Nu mă pot abține; zâmbesc când dau telefonul pe difuzor și Freddie mă salută aproape răstindu-se, acoperind zgomotul străzii.

– Te aud, îi spun tare, strângând agrafele între dinți.

– Ascultă, Lyd, Jonah are probleme cu mașina, așa că o să trec să-l iau în drum spre tine. Nu e cine știe ce, cel mult zece minute.

Mă bucur că nu e aici să vadă cum îmi dau ochii peste cap. Oare prietesa Diana a avut replica aceea celebră, cum că în căsnicia ei sunt trei oameni? Înțeleg, pentru că și în căsnicia mea sunt trei oameni. Nu că am fi deja căsătoriți, cu toate că nici departe nu suntem. Freddie Hunter și cu mine suntem logodiți, iar eu sunt oficial *aproape* cea mai fericită fată din lume. O să revin la afirmația de mai devreme ca să vă

explic de ce zic „aproape“ cea mai fericită; pentru că sunt eu, e Freddie și mai e și afurisitul de Jonah Jones.

Înțeleg, nu trece o zi fără să vorbesc cu sora mea, dar Elle nu e în permanență aici, pe canapeaua noastră, bându-ne ceaiul și cerșindu-mi atenția. Nu că prietenul cel mai bun al lui Freddie ar cere prea multe; e atât de relaxat, încât stă mai mereu lungit, și îl simpatizez destul de mult – doar că l-aș simpatiza și mai mult dacă nu l-aș vedea așa de des, știi? Cum ar fi în seara asta. Freddie l-a invitat pe Jonah la cină fără să se consulte mai întâi cu mine, cu toate că e ziua mea de naștere.

Abandonez lupta cu bigudiul, scuipegrafele și duc, în schimb, telefonul la ureche, iritată.

– Pe bune, Freddie, chiar trebuie? Avem rezervare la Alfredo la opt și știi că nu ne păstrează masa dacă întârziem.

Știu pentru că am pățit-o; masa de Crăciun cu firma s-a transformat într-un dezastru când microbuzul a ajuns cu zece minute mai târziu și am ajuns cu toții la McDonald's, gătiți la patru ace. Astăzi sărbătorim ziua mea și sunt destul de sigură că mama nu o să fie impresionată de un Big Mac pe post de *fettuccine* cu pui.

– Nu mai tropăi, Cenușăreasă mică, nu o să întârzi la bal, îți promit.

Ăsta e Freddie. Niciodată nu ia viața în serios, nici în rarele ocazii în care chiar ar fi drăguț să o facă. În lumea lui, timpul e elastic, poate să tragă de el oricât are nevoie – sau, în cazul de față, oricât are nevoie Jonah.

– OK, am suspinat resemnată. Numai fii cu ochii pe ceas, pentru numele lui Dumnezeu!

– S-a făcut, spune, dând deja drumul la radio în mașină. Ies de pe recepție.

Linuștea umple dormitorul și mă întreb: oare ar observa cineva dacă mi-aș tăia șuvița încâlcită în bigudiul care în clipa asta spânzură în părul meu?

Iată-l! Momentul definitiv al vieții mele, trecând nonșalant pe lângă mine pe 14 martie 2018, la ora 18:47.

2018

TREAZĂ

Joi, 10 mai

Freddie Hunter, sau marea iubire a vieții mele, a murit în urmă cu cincizeci și șase de zile. Acum îl înjur că întârzie la petrecerea de ziua mea, în clipa următoare încerc să înțeleg ce spun cele două polițiște în uniformă din sufrageria mea, una dintre ele ținându-mă de mână în timp ce-mi vorbește. Mă holbez la verigheta ei, apoi la inelul meu de logodnă.

– Freddie nu are cum să fie mort, spun. Anul viitor ne căsătorim.

E probabil o chestie de autoconservare, faptul că mă străduiesc să-mi amintesc cu exactitate ce s-a întâmplat apoi. Îmi amintesc că am fost dusă la Urgențe în mașina poliției, cu girofarurile pornite, și sora mea m-a sprijinit când, în spital, mi s-au tăiat picioarele. Îmi amintesc că i-am întors spatele lui Jonah Jones când a apărut în sala de așteptare aproape fără nicio zgârietură, doar cu o mână bandajată și cu un pansament pe unul dintre ochi. Unde e dreptatea aici? Doi se urcă într-o mașină, numai unul se dă jos. Țin minte cum eram îmbrăcată: cu o bluză nouă, verde, pe care o cumpărasem special pentru această cină. Am dat-o unui magazin caritabil, nu vreau să-mi mai atingă niciodată trupul.

Din ziua aia îngrozitoare, mi-am stors creierul de nenumărate ori, încercând să-mi aduc aminte fiecare cuvânt din ultima mea conversație cu Freddie, și tot ce-mi amintesc e că l-am bombănit că ajunge în ultimul moment la restaurant. Și apoi vine restul gândurilor. Se grăbea ca să-mi facă mie pe plac? Accidentul a fost din vina mea? Doamne, îmi doresc să-i fi spus că-l iubesc. Dacă aș fi știut că era ultima oară când vorbeam cu el, i-aș fi spus-o, normal că i-aș fi spus-o. De când s-a întâmplat, mi-am dorit în câteva rânduri să mai fi trăit doar atât cât să mai purtăm o ultimă conversație – dar apoi nu sunt sigură că inima mea ar fi făcut față. Probabil e mai bine dacă, atunci când faci ceva capital pentru ultima oară, acel lucru trece pe lângă tine nevăgat în seamă. Ultima oară când mama m-a luat din poarta școlii, cuprinzându-mi liniștitor mâna mică într-a ei, ultima oară când tata și-a amintit de ziua mea de naștere. Ultima oară când am vorbit cu Freddie Hunter, în timp ce zorea să mă vadă în ziua în care împlineam douăzeci și opt de ani. Știi care au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus? Ies de pe recepție. Era un obicei, făcea asta de ani de zile, cuvinte prostești care acum au ajuns printre cele mai semnificative expresii din viața mea.

Îmi spun că, totuși, era atât de tipic pentru Freddie să încheie cu o frază ca asta! Avea o poftă imensă de viață, o lejeritate combinată cu o înclinație competitivă ucigașă, distractivă, dar letală, dacă vrei. Nu am mai întâlnit pe cineva înzestrat cu un asemenea dar de a ști ce să spună. Are, *avea*, talentul de a-i face pe ceilalți să creadă că au câștigat, când, de fapt, el obținea exact ceea ce își dorise. Este, *era*, genul de om care îi făcea pe ceilalți să-i țină minte numele multă vreme după ce nu mai era prezent.

Iar acum, fir-ar, chiar că nu mai e prezent, mașina lui e făcută acordeon într-un stejar, iar eu mă simt de parcă cineva mi-ar fi făcut un nod în gâtlej. De parcă nu prea mai reușesc să trag suficient aer în plămâni, mi se taie răsuflarea și sunt mereu pe punctul de a intra în panică.

După ce a urlat mama ieri la el în living, doctorul mi-a dat în sfârșit ceva care să mă ajute să dorm, rezerve pentru o lună dintr-un medicament

nou, pe care nu era deloc convins dacă să-l prescrie, pentru că lui i se pare că durerea are nevoie „să fie traversată în mod conștient, pentru a ieși la suprafață”. Nu inventez căaturile astea; chiar mi-a spus asta în urmă cu două săptămâni, înainte să plece și să mă lase cu mâna goală, ca să meargă acasă la soția și la copiii lui cât se poate de vii și de nevătămați.

Să locuiesc la un bloc de mama e, într-o oarecare măsură, atât o binecuvântare, cât și un blestem. Când face tocănița de pui a campionilor și ne aduce o tigaie aburindă, abia scoasă din cuptor, de pildă, sau când, într-o dimineață rece de noiembrie, se abate în drum spre muncă să-mi dea cu spray pentru dezghețarea parbrizului – cu aceste ocazii apropierea noastră e o binecuvântare. Alteori, cum ar fi atunci când zac în pat și văd dublu de la mahmureală, și ea își face apariția la mine în dormitor de parcă aș avea în continuare șaptesprezece ani, sau atunci când nu am mai făcut ordine de câteva zile, și ea strâmbă din nas de parcă aș fi vreun colecționar maniac de obiecte, care are nevoie de o „intervenție” televizată, cu aceste ocazii apropierea noastră e un blestem. La fel, când vreau să jolesc în liniște, cu draperiile din living încă trase la ora trei după-amiaza, în aceeași pijama pe care o purtam și ieri, și alaltăieri când a trecut pe la mine, pregătindu-mi un ceai pe care am uitat să-l beau și sendvișuri pe care le-am îndesat în fundul frigiderului când a urcat la etaj să facă curățenie în baie sau când a ieșit să scoată tomberoanele.

Înțeleg, bineînțeles. E grozav de protectoare față de mine, mai ales în aceste momente; practic, l-a făcut pe doctor să tremure de frică când a oscilat dacă să îmi prescrie somnifere. Întâmplător, nici eu nu sunt prea convinsă că vreau să mă îndop cu pastile, cu toate că Dumnezeu mi-e martor că uitarea e tentantă. Nu știu de ce-l bag pe Dumnezeu în asta; Freddie este, *a fost* și ar fi fost mereu un ateu strident, iar eu sunt cel mult nehotărâtă, așa că nu mă aștept ca Dumnezeu să fi avut prea multe de-a face cu faptul că am fost admisă într-un studiu clinic pentru persoane aflate la început de doliu. Doctorul mi-a recomandat să iau parte la acest tratament experimental, probabil din cauză că mama îi solicita Valium de concentrație maximă, iar pastilele astea noi sunt

promovate ca fiind o alternativă holistică mai blândă. Sinceră să fiu, nici nu-mi pasă ce e în ele; sunt în mod oficial cel mai trist și mai obosit cobai din lume.

Freddie și cu mine avem un pat fenomenal, zău. Pare o nebunie, dar lanțul de hoteluri Savoy scosese atunci la licitație pe mai nimic paturile vechi, pentru a face loc unora noi și, măiculiță, patul ăsta e un vis de proporții epice! Oamenii au ridicat la început din sprâncene: vă cumpărați un pat *la mâna a doua*? De ce naiba ai face asta, a zis mama, îngrozită la culme, de parcă ne-am fi luat un pat pliant, aruncat la gunoi de un adăpost pentru săraci. E clar că toți acești sceptici n-au stat niciodată la Savoy. Nici eu n-am stat, ce-i drept, dar am văzut la TV ceva despre paturile lor făcute manual și am știut că trebuie să-mi iau și eu unul. E cel mai confortabil pat pe o rază de o sută de mile, un pat în care Freddie și cu mine am dat gata nenumărate mic dejunuri de duminică, am râs și am plâns și am făcut dragoste dureros de dulce.

Când, la câteva zile după accident, mama mi-a spus că mi-a schimbat așternuturile, a declanșat fără să vrea o cădere nervoasă bruscă și acută. Mă priveam parcă de la distanță, agățându-mă cu mâinile de ușa mașinii de spălat și hohotind, în vreme ce cearșafurile se rostogoleau printre clăbuci, această mașină care ducea acum orice fărâmə de piele sau de miros rămase de la Freddie în canalizare.

Mama se pierduse de tot, încercând să mă ridice de pe podea, chemând-o pe sora mea în ajutor. Am ajuns ghemuite pe gresia lucioasă din bucătărie, privind așternuturile cu ochii în lacrimi, pentru că e al naibii de nedrept că Freddie nu mai e aici să mai poată dormi în ele.

Nu m-am mai băgat în pat de când a murit Freddie. De fapt, nu cred că am dormit de-adevăratelea de atunci. Doar mai moțâi uneori: cu capul pe masă, alături de micul dejun nemâncat; pe canapea, ghemuită sub geaca de iarnă a lui Freddie, cum stau și acum; chiar și în picioare, sprijinită de frigider.

– Hai, Lyd, îmi spune acum sora mea, scuturându-mă ușor de umăr.
Urc cu tine.

Mă uit la ceas dezorientată, pentru că am închis ochii după-amiază și acum e suficient de întuneric, încât cineva, bănuiesc că Elle, a aprins lumina. Îi stă în fire să fie așa de grijulie; eu întotdeauna am considerat-o o versiune mai bună a mea. Semănăm fizic, la înălțime și la conformație, dar nuanțele ei închise le umbresc pe ale mele: părul ei, ochii ei. E, de asemenea, mai bună decât mine, de multe ori e prea bună pentru binele ei. A petrecut aici cea mai mare parte a după-amiezii, iar azi-dimineață a venit la mine și sora mamei, mătușa June – cred că mama le-a făcut programul în ture, ca să se asigure că nu rămân niciodată de una singură mai mult de o oră sau două. Probabil că e prins pe o latură a frigiderului, chiar lângă lista de cumpărături pe care o completează toată săptămâna și lângă jurnalul culinar în care își ia notițe pentru cursurile de slăbit. Îi plac listele, așa e mama.

– Unde urci? zic, ridicându-mă cât de cât și măsurând paharul cu apă și flaconul de pastile din mâna lui Elle.

– În pat, spune, cu o intonație metalică în glas.

– Stau bine aici, bombăn; deși canapeaua noastră nu e chiar cea mai confortabilă pentru dormit. Nici măcar nu e ora de culcare. Putem să ne uităm la...

Îmi flutur mâna înspre televizorul din colț, încercând să-mi amintesc numele vreunui serial. Oftez, enervată că mintea mea obosită nu se adună.

– Știi tu, ăla cu barul, cu cheliosul și cu strigătele.

Zâmbește și-și dă ochii peste cap.

– Te referi la *EastEnders*.

– Ăla, da, zic distrasă, scanând încăperea în căutarea telecomenzii.

– S-o fi și terminat până acum. În plus, nu te-ai mai uitat la *EastEnders* de cel puțin cinci ani, zice fără să muște momeala.

Mă strâmb puțin.

– Ba da. E cu o femeie cu cercei mari și... și cu Barbara Windsor, zic, întărindu-mi spusele printr-o mișcare a bărbiei.

Elle clatină din cap.

– Sunt amândouă moarte, zice.

Bietele de ele, mă gândesc eu, și bietele lor familii.

Elle întinde mâna spre mine.

– E timpul să mergi la culcare, Lydia, îmi spune pe un ton blând, dar ferm, mai mult de infirmieră decât de soră.

Lacrimi fierbinți mă înțepă în spatele retinelor.

– Nu cred că pot.

– Poți, îmi spune hotărâtă, cu mâna în continuare întinsă. Ce altceva ai de gând să faci? Să dormi pe canapea pentru tot restul vieții?

– Ar fi chiar atât de rău?

Elle se așază lângă mine și mă ia de mână, ținând pastilele în poală.

– Da, Lydia, chiar ar fi. Dacă, în locul tău, ar fi rămas Freddie singur aici, ți-ai fi dorit să doarmă ca lumea, nu-i așa?

Dau măhnită din cap. Normal că mi-aș fi dorit.

– De fapt, l-ai bântui până ar face-o, îmi spune, trecându-și degetul mare peste pumnul meu, iar eu aproape mă înec cu ghemul de lacrimi pe care-l simt mereu în gât, din ziua în care a murit Freddie.

O privesc cum agită în palmă o tabletă roz-fosforescent, dintr-un recipient pe a cărui etichetă stă scris cu litere mari și negre numele meu. Lydia Bird, urmat de numele de nepronunțat al pastilelor. Oare doar de asta să fie nevoie ca să mă pun din nou pe picioare? Câteva săptămâni de somn bun, ca să fiu ca nouă și gata să o iau de la capăt?

Elle îmi înfruntă privirea, neclintită, și lacrimile încep să-mi curgă pe obraji când îmi dau seama cât sunt de zdrobită; sunt, emoțional și fizic, la pământ. Sau cel puțin așa sper, pentru că nu cred că aș supraviețui dacă aș ajunge mai jos de atât. Iau pastila cu degete tremurânde, o bag în gură și o înghit cu apă. În ușa dormitorului, mă întorc spre Elle.

– Trebuie să fac asta pe cont propriu, îi șoptesc.

Ea îmi dă la o parte șuvițele căzute pe ochi.

– Ești sigură?

Ochii ei închiși la culoare îmi studiază chipul.

– Pot să stau cu tine până adormi. Dacă vrei...

Îmi trag nasul, cu ochii în podea, plângând ca de obicei.

– Știi că ai putea, spun, prinzându-i mâna și ținându-i-o strâns.
Cred însă că-i mai bine...

Nu prea reușesc să-mi găsesc cuvintele; nu știu dacă e din cauză că pastila începe să-și facă efectul sau pur și simplu pentru că nu există cuvintele potrivite.

Elle încuviințează din cap.

– Mă găsești jos, dacă ai nevoie de mine, bine? Nu plec nicăieri.

Degetele mi se încleștează pe clanță. Am ținut ușa asta închisă din ziua în care mama a schimbat așternuturile, fără să-mi doresc măcar să arunc în treacăt o privire la patul imaculat, în drum spre baie. Mi-am băgat în cap că aici e accesul interzis, ca la locul unei crime, străbătut de benzi galbene.

– E doar un pat, șoptesc, deschizând încetișor ușa.

Nu există benzi galbene care să blocheze intrarea, nu sunt monștri sub pat. Dar nu e nici Freddie Hunter, iar asta este sfâșietor în atât de multe feluri.

– Doar un pat, spune Elle, iar mâna ei mă mângâie pe spate. E un loc pentru odihnă.

Dar minte. Amândouă știm că e mult mai mult decât atât. Camera asta, dormitorul meu și al lui Freddie, a fost unul dintre multele motive pentru care am cumpărat casa. Încăpătoare, scăldată în lumină naturală datorită ferestrelor joase, care culisează pe verticală, și podelei de culoarea mierii, vărgate de o lumină intensă vara, în nopțile cu lună.

Cineva, Elle, fără îndoială, a fost deja înăuntru să aprindă veioza de lângă pat, o sferă de lumină blândă care mă întâmpină în tăcere, cu toate că soarele nu a apus încă. A aranjat și patul; arată mai degrabă a cameră de hotel decât a dormitor. Când închid ușa, mă izbește un miros copleșitor de așternuturi proaspăt spălate. Nici urmă de